

mas jái ukse ette seisma, pallus, kuned püsti:
„Jässand, hallasta ka minno peale! Kui wae-
ne sant ei pallu ma mitte paljo, agga anna
mulle nälja kustutusseks nattuke leiba, mo-
köht on wågga tühhi!” — Warsi laskis rif-
kas kaks eessimest santi taggasõ kutsuda, wöti-
tis mõllemate safi árra ja andis folmanda-
ma kätte. No säh nüüd!

Oppetus: Andide tahtjad ja wötzad ol-
leme meie ja andja on heilde Jummal oce-
was. Armust same keik, mis ial same, agga
teme just mis need sandid teggid. Kes paljo
sawad, need wahtiwad omma rohke ande
peale ja unnustawad andjale tänno anda;
kes wähhem sawad, need urrisewad ja nur-
risewad ning faetsewad neid, kes ennam sa-
nud, ja ommiti olla nemmad paljo wagga-
mad, kui rohke onde sajad; agga kannel üh-
tegi ei olle, need jáwad iggapääw Jummala
ukse ette seisma ja palluwad: „anna meile
meie iggapääw leiba tänna pääw!” Wae-
sus ei anna neil teiseti tehha, ja surma tund
wöttab fa teiste käest árra, mis nad ilma

tännota sonud ja annab neile hukkamine-
matta warrandusst, mis iggaweste jáwad.
Ees ep olle tössi? —

2) **Kolm sõbra.** Ühhel olli neid kolm.
Eessimest armastas ülewägga, teisest piddas
ka suurt laggu, agga kolmat ei pannud ta
suurt tähheli, waid konneles temmaga üksi
siis mõnni sõnna, kui teisi just sadaval ei
olnud, ehk ta ful tundis, et se kolmas feige
truim temma wasto olli. Agga mis sündis
pärast? Korraga langes raske sū temma
peale ning tedda kutsuti kohto ette. Mees
wärrises ja wabbises nago owaleht ja ta om-
ma süddä ûcles: nüüd olled sa hukkas! Küst
nüüd abbi ja troosti leida? Häddä aias
teddä omma sõbrade palvele: „tulge nüüd
kohtus minno eest kostma, mul on tulline fit-
sas fá!” Ta feige armsam sõbber olli feige
eessimenne wabbandama: temmal olla just
tänna wågga paljo teggemist ja aeg kassin;
ei teada fa sõbra asjast middagi kohto ees
öiendada ja kohto ette ei wöida fa kegi mu
ette tungida, kui se, fedda kutsutud. Teine